

Rozhovor

Kým som zišiel na prízemie, prelepil som Layle ústa dvoma vrstvami izolačnej pásky, no ešte aj vo chvíli, keď si chlapík sadá za stôl, počujem jej tlmené výkriky.

Priniesol si starý kazetový diktafón, aké vídať vo filmoch z osemdesiatych rokov. Na dĺžku meria asi dvadsaťpäť, na šírku pätnásť centimetrov a na ľavom tlačidle má veľký červený kruh. Stlačí ho spolu s tlačidlom prehrávania a posunie diktafón doprostred stola. Kolieska kazety sa rozkrúti.

„Predstavte sa,“ vyzve ma.

Odkiaľsem si. „Leeds Gabriel.“

Kryt batérie je oblepený starou izolačnou páskou, tiahne sa aj po bokoch prístroja. Pripadá mi to trochu smiešne. Načo je dobré, že tento predpotopný aparát zaznamená každé moje slovo?

V tomto okamihu už úplne rezignujem. Nevidím svetlo na konci tunela. Ani s istotou neviem, či tento tunel vôbec má *koniec*.

Ako môžem dúfať, že nájdem východisko, keď sa všetko celkom vymklo spod kontroly? Rozprávam sa s akýmsi detektívom, s ktorým som sa zoznámil na internete, zatiaľ čo moja priateľka na poschodí prichádza o rozum.

Znova sa ozve buchot, ako keby vedela, že na ňu práve myslím. Drevené čelo postele na poschodí naráža do steny a vytvára v tomto obrovskom prázdnom dome strašidelnú ozvenu.

„Takže,“ ozve sa muž. „Kde chcete začať?“ Zrejme sa na prácu dokáže sústrediť aj napriek hluku, nie som si však istý, či sa to podarí mne. Vedomie, že Layla mojím príčinným trpí, nie je ľahké ignorovať. Pri každom zvuku doliehajúcom z poschodia sa strhávam. „Čo keby sme začali tým, ako ste sa zoznámili?“ navrhne muž.

Nechce sa mi odpovedať na otázky, ktoré určite nepovedú k žiadnym riešeniam. No v tejto chvíli by som radšej počúval svoj hlas než Layline tlmené výkriky. „Zoznámili sme sa vlani v lete. Vtedy to tu fungovalo ako penzión. Bol som basgitarista a s kapelou sme hrali na svadbe jej sestry.“

Muž nereaguje. Oprie sa o operadlo stoličky a mlčky sa na mňa díva. Neviem, ako pokračovať. Mám zachádzať do podrobností?

„Ako moje zoznámenie s Laylou súvisí s tým, čo sa deje v tomto dome?“

Pokrúti hlavou a so založenými rukami sa oprie o stôl. „Možno nesúvisí. No práve preto som prišiel, Leeds. Pomôcť by mohlo čokoľvek. Potrebujem, aby ste sa rozpamätali na prvý deň, ktorý ste tu strávili. Čo mala Layla oblečené? Čo ste tu obaja robili? Čo vám povedala ako prvé? Pripadal vám tento dom v ten večer čímsi nezvyčajný? Čím viac mi poviete, tým lepšie. Záleží aj na najmenších detailoch.“

Opriem sa lakťami o stôl a dlaňami si zakryjem uši, aby som nepočul zvuky, ktoré Layla vydáva na poschodí. Neznosiem počúvať, aká je rozrušená. Veľmi ju ľúbim, ale ne-

viem, či sa dokážem rozpamätať a rozprávať o dôvodoch, prečo ju tak strašne ľúbim, keď ju vystavujem toľkému utrpeniu.

Snažím sa nerozmýšľať nad tým, aké bolo na začiatku všetko dokonalé. Spomienky na tie časy vo mne len utvrdzujú presvedčenie, že za to, ako sme dopadli, môžem s veľkou pravdepodobnosťou ja.

Zavriem oči a rozpamätávam sa na večer, keď sme sa zoznámili. Keď bol život jednoduchší. Keď bola nevedomosť naozaj sladká.

„Vôbec nevedela tancovať,“ začnem. „To som si na nej všimol ako prvé...“

Prvá kapitola

Vôbec nevie tancovať.

To si na nej všimam ako prvé, zatiaľ čo stojím na pódiu a hrám pred rednúcim davom. Má dlhé ruky a zdá sa, že ich absolútne nedokáže ovládať. Je bosá, pobehuje po trávě a dupe nohami bez kúska nehy, ktorú pieseň navodzuje. Divo myká hlavou a neposlušné čierne kučery jej padajú do čela, akoby si vychutnávala nejaký heavy metal.

Vtipné na tom je, že hráme moderné country. *Nezáživné* moderné country. Odrhovačky, ktoré sa nedajú ani počúvať, nieto ešte hrať.

Sme Garrettova kapela.

Presne tak sa voláme. *Garrettova kapela*. Na lepší názov sa Garrett nezmohol.

Som neoficiálny štvrtý člen kapely – vstúpil som do nej ako posledný. Hrám na base. Nemyslím tým kontrabas, ktorý v ľuďoch vyvoláva rešpekt. Hrám na elektrickej basgitarre. Na nedocenenom neviditeľnom nástroji v rukách neviditeľného člena kapely hrajúceho v pozadí každej piesne. Mne však hranie v pozadí neprekáža. Možno práve preto mám basgitaru radšej než hocijaký iný nástroj.

Po štúdiu hudby na Belmonte som sa chcel stať spevákom a textárom, ale Garrettovi so skladaním piesní nepo-

máham. Nechce, aby som mu pomáhal. Nemáme rovnaký hudobný vkus, takže si skladám piesne sám pre seba a odkladám si ich na deň, keď nazbieram dostatok odvahy na vydanie sólového albumu.

V posledných rokoch popularita kapely vzrástla, a hoci sme teraz žiadanejší, čo znamená, že nám aj lepšie platia, mne ako basgitaristovi honorár nezvýšili. Chcel som sa o tom porozprávať so zvyškom kapely, ale neviem, či by to malo zmysel. Ostatní navyše potrebujú peniaze viac ako ja. Nehovoriac o tom, že ak s tým vyrukujem, možno mi v kapele ponúknu oficiálne miesto, a pokiaľ mám byť úprimný, naša hudba mi tak lezie na nervy, že sa vlastne aj hanbím stáť na tomto pódii.

Každé vystúpenie ma vnútri zožiera. Kúsok po kúsku. Obávam sa, že čoskoro zo mňa zostane už len prázdna telesná schránka.

Naozaj neviem, čo ma v kapele ešte drží. Nevstupoval som do nej s úmyslom, že zostanem nastálo, ale z nejakého dôvodu sa nedokážem dokopať k tomu, aby som z nej sám odišiel. Keď som mal osemnásť, umrel mi otec a od jeho smrti som nikdy nemal problém s peniazmi. Mame a mne zanechal slušnú životnú poisťku a firmu pôsobiacu v oblasti inštalácie internetu, ktorá sa o seba dokáže postarať aj sama a jej zamestnanci sú radi, že sa im nepletiem pod nohy a nemením rokmi overené postupy. S mamou teda žijeme z firemných príjmov, ale radšej si držíme odstup.

Som za to jednoznačne vďačný, lenže na druhej strane na to nie som pyšný. Keby ľudia vedeli, ako málo sa odo mňa v tomto živote vyžaduje, vôbec by ma nerešpektovali. Možno práve preto v kapele zostávam. Veľa cestujeme, veľa pracujeme, veľa ponocujeme. Takáto sebatrýzeň vo mne vyvolá-

va pocit, že si aspoň časť sumy na svojom bankovom konte zaslúžim.

Stojím na svojom vyhradenom mieste na pódiu, pri hraní pozorujem to dievča a rozmýšľam, či je opité, nadrogované, alebo si len uťahuje z nášho strašného hrania. Nech už sa mece ako ryba na suchu z akéhokoľvek dôvodu, som zaň vďačný. Jej tanec je to najzábavnejšie, čo sa nám v poslednom čase počas vystúpenia prihodilo. V istom okamihu sa dokonca pristihnem pri úsmeve – už si ani nepamätám, kedy sa mi niečo také stalo naposledy. A to som sem pôvodne vôbec nechcel ísť.

Možno za to môže tá atmosféra – diskretnosť priestorov v kombinácii so svadobnou hostinou. Možno skutočnosť, že si nás nik nevšima a deväťdesiat percent svadobčanov už odišlo. Možno tráva, čo dievčaťu trčí z vlasov, a zelené škvrny na šatách, ku ktorým prišlo, keď cez túto pieseň tri razy spadlo. Možno polročná sexuálna abstinencia, do ktorej som sa donútil po rozchode s bývalou.

A možno si táto dievčina získava celú moju pozornosť zo všetkých spomínaných dôvodov. Neprekvapuje ma to, lebo aj keď má na líkach rozmazaný mejkap a zopár kučier sa jej lepí na spotené čelo, je najkrajšia zo všetkých prítomných žien. O to zvláštnjšie je, že si ju nik nevšima. Hráme záverečnú pieseň a hlúčik posledných svadobčanov postáva pri bazéne s mladomanželmi.

Keď konečne dohráme a začíname sa baliť, počúva nás už len moja príšerná tanečnica.

Odchádzam si dozadu odložiť gitaru do puzdra a počujem, ako kričí ešte! Rýchlo puzdro zavriem a dúfam, že keď všetky nástroje ponakladáme do dodávky, niekde ju nájdem.

Všetci štyria sa chystáme v penzióne prespať, zarezervovali sme si dve izby. Cesta do Nashvillu by nám trvala jedenásť hodín a nikomu sa o polnoci nechcelo sadať za volant.

Keď Garrett zatvára dvere na dodávke, prichádza k nemu ženích a pozýva nás všetkých na pohárik. Inokedy by som odmietol, ale teraz dúfam, že tu ešte natrafím na príšernú tanečnicu. Pobavila ma. A páčilo sa mi, že si vôbec nespievala texty našich piesní. Neviem, či by ma mohlo priťahovať dievča, ktorému sa páči Garrettova hudba.

Nájdem ju v bazéne, splýva na chrbte, ešte vždy v béžových družičkovských šatách zašpinených od trávy.

V bazéne okrem nej nik nie je, a tak si vezmem pivo, prejdem k okraju, kde je voda najhlbšia, strasiem topánky a len tak v rifliach si ponorím nohy do vody.

Hladina sa na mojej strane bazéna rozvlní a jemné vlnky sa postupne dostanú až k nej. Lenže ona nezdvihne hlavu, aby sa pozrela, kto jej robí vo vode spoločnosť. Ďalej sa díva na oblohu, ticho a nehybne ako plávajúce brvno. Pôsobí úplne inak, než keď sa pred chvíľou tak smiešne predvádzala. Po pár minútach pozorovania ju voda celú pohltí a zrazu je preč. Zaberie rukami, vynorí hlavu nad hladinu a pozrie sa priamo na mňa, akoby celý čas vedela, že tu sedím.

Udržiava sa na vode jemnými pohybmi nôh a rúk. Pomaly sa ku mne približuje, až mi napokon dopláva k nohám a zdvihne ku mne pohľad. Za chrbtom mám mesiac, jeho žiara sa jej odráža v očiach, takže vyzerajú ako dve drobné žiarovky.

Z pódia sa mi zdala pekná. Teraz je odo mňa sotva pol metra a uvedomujem si, že väčšiu krásku som v živote ne-

videl. Plné ružové pery, jemná brada, ktorú by som rád pohladil. Oči sa jej zelenajú ako tráva okolo bazéna. Najradšej by som za ňou vošiel do vody, ale vo vrecku mám mobil a v ruke poloprázdnu plechovku piva.

„Púšťaš si niekedy na YouTube videá ľudí, ktorí vo vnútri umierajú?“ opýta sa.

Netuším, prečo sa ma na to pýta, ale nech by v tomto okamihu povedala hocičo, jej slová by ma zasiahli rovnakou silou ako táto otázka. Má slabý a jemný hlas, vychádza jej z hrdla celkom nenútene.

„Nie,“ odvetím.

Je trochu zadychčaná, pretože sa stále udržiava nad hladinou. „Sú to také kompilácie trapasov. Kamera v najhoršom okamihu vždy zaostrí na tvár ľudí, ktorým sa niečo stalo. Tvária sa, akoby vnútri umierali.“ Rukami si utiera vodu z očí. „Presne tak si dnes na pódiu vyzeral ty. Ako keby si vnútri umieral.“

Nevšimol som si, že by sa vôbec dívala na pódium, nie-to ešte žeby ma pozorovala tak dlho, aby presne vedela odhadnúť, ako sa pri hraní tých odrhovačiek cítim.

„Ja som už vnútri dávno mŕtvy. Zomrel som v deň, keď som s touto kapelou začal hrať.“

„Aj som si myslela. Páčil sa ti môj tanec? Snažila som sa ťa rozveseliť.“

Prikývnem a odpijem si z piva. „Podarilo sa ti to.“

Široko sa usmeje a na niekoľko sekúnd zmizne pod hladinou. Keď sa znova vynorí, odhrnie si z tváre vlasy a opýta sa: „Máš frajerku?“

„Nie.“

„Frajera?“

„Nie.“

„Ženu?“

Pokrútim hlavou.

„A máš aspoň kamarátov?“

„Ani nie,“ priznám.

„Súrodencov?“

„Som jedináčik.“

„Dočerta. Takže si sám ako prst.“

Ďalší presný odhad. Aj keď v mojom prípade je samota dobrovoľná.

„Koho považuješ za najdôležitejšieho vo svojom živote?“ opýta sa. „Rodičia sa nerátajú.“

„Teraz?“

Príkývne. „Áno. Teraz. Koho považuješ za najdôležitejšieho vo svojom živote?“

Chvíľu nad jej otázkou rozmýšľam a uvedomujem si, že okrem mamy nemám nikoho, za koho by som bol ochotný položiť život. Chalani z kapely sú mi ľahostajní. Beriem ich skôr ako kolegov, s ktorými nemám nič spoločné. A keďže rodičia sa nerátajú, jediný kto mi momentálne schádza na um, je toto dievča.

„Asi teba,“ odvetím.

Nakloní hlavu a prižmúri oči. „To je trochu smutné.“ Zdvihne nohy a odrazí sa od steny bazéna medzi mojimi nohami, čím sa odo mňa vzdiali. „Asi by som ti teda mala dnešok trochu spríjemniť.“ Na tvári sa jej zjaví koketný úsmev. Pozvánka.

Prijímam ju tým, že odložím mobil na betón vedľa teraz už prázdneho piva. Vyzlečiem si tričko a dívam sa, ako ma pozoruje pri tom, keď sa spúšťam do bazéna.

Teraz sme na jednej úrovni a, dočerta, zdá sa mi, že ešte skrásnela.

Pomaly okolo seba plávame a dávame si pozor, aby sme sa navzájom nedotýkali, hoci je zjavné, že po tom obaja túžime.

„Kto si?“ opýta sa.

„Basák.“

Zasmeje sa a jej smiech je presným protikladom jej slabého hláska. Je rafinovaný a nečakaný a možno sa mi páči ešte väčšmi než jej hlas. „Chcem vedieť, ako sa voláš,“ vysvetlí.

„Leeds Gabriel.“ Ešte vždy okolo seba plávame. Nakloní hlavu a chvíľu nad mojím menom rozmýšľa.

„Leeds Gabriel znie ako frontmanské meno. Prečo hráš v cudzej kapele?“ Rozpráva ďalej, odpoveď na otázku ju zjavne nezaujíma. „Pomenovali ťa podľa toho mesta v Anglicku?“

„Veru tak. A ako sa voláš ty?“

„Layla.“ Zašepká to ako nejaké tajomstvo.

To meno je dokonalé. Som presvedčený, že iné by sa jej nehodilo.

„Layla!“ zvolá ktosi za mnou. „Pod' sem.“ Obzriem sa a vidím, že mi za chrbtom stojí nevesta a čosi Layle podáva. Layla k nej pripláva, vyplazí jazyk a nevesta jej naň položí bielu pilulku. Layla prehltnie a ja netuším, čo to bolo, ale vyzerala pri tom brutálne sexy.

Všimne si, že fascinovane hľadím na jej pery. „Leeds by si dal tiež,“ vyhrkne Layla a načahuje sa za ďalšou pilulkou. Nevesta jej ju podá a odíde. Nepýtam sa, čo to je. Je mi to jedno. Túžim po nej ako Rómeo po Júlii a ochotne od nej prijmem hocaký jed.